

Προσερχώμεθα μετά παρρησίας τω θρόνω της χάριτος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αν και ουδέποτε ο άνθρωπος θα κατορθώσει να κατανοήσει το μέγεθος του ελέους τού Θεού, μπορεί όμως δια της πίστεως στο άπειρον αυτό έλεος και μέσω τής Εκκλησίας να προσεγγίσει την αγάπη τού Θεού και να δεχθεί δια του Ιησού Χριστού την απολύτρωση.

Αυτό μεταξύ των άλλων μάς τονίζει και το Αποστολικό ανάγνωσμα της Κυριακής τής Σταυροπροσκυνήσεως. Παρουσιάζει θεοπνεύστως τον Χριστό ως τον Μέγα και αιώνιο Αρχιερέα μας, ο οποίος αίρει τις αμαρτίες μας και ταυτοχρόνως μεσιτεύει υπέρ ημών προς τον Θεό Πατέρα, γα να λάβουμε την σωτηρία.

Τα λόγια και τα νοήματα του Αποστόλου των Εθνών, συγκλονίζουν με τον θεολογικό τους ρεαλισμό και προσθέτουν θάρρος και ελπίδα στο να προσεγγίσει ο πιστός Χριστιανός τον “Μέγα Αρχιερέα”. **“Αδελφοί, μας τονίζει, έχοντες Αρχιερέα Μέγαν διεληλυθότα τους ουρανούς, Ιησούν τον Υιόν τού Θεού... (ας) προσερχώμεθα μετά παρρησίας τω θρόνω τής χάριτος, ίνα λάβωμεν έλεον και χάριν εύρωμεν εις εύκαιρον βοήθειαν”**.

Αυτά χαράσσει ο Απόστολος στην προς Εβραίους επιστολή, και δια των ευχών των Αγίων Πατέρων ας εμβαθύνουμε στα όντως αποκαλυπτικά αυτά νοήματα.

Αποτελεί μεγάλη παρηγορία και προσθέτει θάρρος πνευματικό το γεγονός ότι μεταξύ ημών των αδυνάμων ανθρώπων και του Αγίου Θεού υπάρχει μεσίτης. Μεσίτης και φιλόανθρωπος πρεσβευτής αυτός ο Ιησούς Χριστός! Δια της μεσιτείας του συγχωρείται από τον Θεό ο αμαρτωλός και σώζεται εκ της καταδίκης τής

αμαρτίας. Όταν εμείς αμαρτάνουμε συνειδητώς και προκαλούμε την δικαία οργή τού Θεού εναντίον μας, Εκείνος παρεμβαίνει. Είναι συγκλονιστικό ότι στις περιστάσεις αυτές που η αμαρτία μάς απομακρύνει από την απόλυτη αγιότητα του Θεού, ο Ιησούς επιδεικνύει στον Θεό-Πατέρα τις πληγές τού Σταυρού Του που σήκωσε για εμάς τους αμαρτωλούς. Παρακαλεί και ικετεύει τον Θεό για εμάς. Ένεκα δε της αγάπης τού Πατρός και της απολυτρωτικής και οδυνηράς του θυσίας, λαμβάνει την δική μας άφεση και σωτηρία!

Αλλά όχι μόνο αυτό. Ο Κύριος που είναι και Θεός και άνθρωπος, κατά πάντα όμοιος προς εμάς δίχως όμως ίχνος αμαρτίας, έχει και δεικνύει άπειρη συμπάθεια προς εμάς τους αδελφούς του ως **“πρωτότοκος εν πολλοίς αδελφοίς” (Ρωμ. Η' 29)**. Και ότι έτσι έχει η πραγματικότητα, ότι δηλ. ο Χριστός επιδεικνύει άπειρη συμπάθεια προς εμάς, τούτο τονίζεται ρητώς υπό του Αποστόλου: **“Ουκ έχομεν Αρχιερέα μη δυνάμενον συμπαθήσαι ταις ασθενείαις ημών”!**

Επειράσθη όπως δοκιμαζόμασθε εμείς. Πόνεσε και υπέφερε. Γνωρίζει πόση δύναμη χρειάζεται να διαθέτει ο πιστός άνθρωπος για να αντιμετωπίσει το κακό, τον διάβολο και ιδίως τον αδύναμο εαυτόν του. Έρχεται λοιπόν στην θέση μας όταν εμείς δοκιμάζουμε τον πόλεμο από την αμαρτία. Ο πόνος μας γίνεται πόνος Του και μας συμπαθεί. Τότε όλος στοργή, αγάπη και ευσπλαχνία, ως **“αιώνιος αρχιερέυς”** στρέφεται προς τον πατέρα, παρακαλεί και μεσολαβεί: **“Πάτερ, άφες αυτοίς”!** Και οπωσδήποτε αδελφοί μου ο Θεός – Πατέρας δέχεται την μεσιτεία τού φιλανθρώπου Υιού Του για τη συγχώρεση και προσφέρει την ενίσχυσιν δια του Παναγίου Πνεύματος. Μας ελεεί, μας συγχωρεί, και μας ενδυναμώνει στον μοναδικό και ηρωικό εν χάριτι αγώνα τής πίστεως και του εξαγνισμού υπό μίαν βεβαίως προϋπόθεσιν.

Ωστε υφίσταται και προϋπόθεσις στην σωτηρία τού ανθρώπου; Δεν αρκεί η αγάπη, το σχέδιον της Αγίας Τριάδος και η μεσιτεία του Μεγάλου Αρχιερέως Ιησού Χριστού;

Βεβαίως και υφίσταται προϋπόθεσις, που άνευ αυτής το όλο σχέδιον της σωτηρίας παραμένει εξ' υποκειμένου ανενέργητον. Και αυτή η προϋπόθεση δεν είναι παρά η δική μας θέληση.

Ναι, ο Θεός μάς ελεεί και μας συγχωρεί αλλά και μας εξαγιάζει ακόμα, αρκεί εμείς οι ίδιοι ελευθέρως και συνειδητώς να ζητούμε το μέγα του έλεος. Αυτό όχι απλώς και θεωρητικώς ή συναισθηματικώς αλλά καταφεύγοντες στα ιερά μυστήρια. Στα μυστήρια που κατέχει και ενεργεί η Εκκλησία μας μόνο εντός των συγκεκριμένων της ορίων. Και πώς μπορεί να συμβαίνει διαφορετικά, αφού έτσι λειτουργεί το σχέδιο της σωτηρίας και έτσι εφαρμόζονται οι πνευματικοί νόμοι τού Θεού;

Δεν αρκεί λοιπόν να υπάρχει μόνο ο μεσίτης και αρχιερέυς για τη συγχώρεση. Χρειάζεται και να καταφεύγει σε Αυτόν ο αμαρτωλός (ο κάθε άνθρωπος) με τις προϋποθέσεις που αναφέραμε και εντός τού λειτουργικού Σώματος του Χριστού δηλ. της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, μακρά από αιρέσεις, σχίσματα, και παρασυναγωγές που σχίζουν τον άραφο του Χριστού χιτώνα.

Όχι απλώς να ποθούμε την σωτηρία, αλλά και να “προσερχώμεθα τω θρόνω τής χάριτος”. Με θάρρος αλλά και με συντριβή που γεννά η μετάνοια. Διότι επιτέλους “το σφάλλιν ανθρώπινον, το μη μετανοείν σατανικόν” και επιπλέον το να ισχυρίζονται κάποιοι ότι δύναται ο άνθρωπος να σωθεί και εκτός τού Σώματος της Εκκλησίας, αυτό πια καταντά εωσφορικόν.

Μακριά λοιπόν από οιαδήποτε μορφή απογνώσεως και ως από προσώπου πυρός μακριά από κάθε ίχνος απελπισίας, αφού για εμάς τους αμαρτωλούς ήλθε ο Χριστός και λειτούργησε το μυστήριο της αναδημιουργίας για την δική μας προσωπική σωτηρία.

Και ας μη λησμονούμε, ότι το μόνο δικαίωμα ώστε να καταφεύγουμε στον θρόνο τής χάριτος, μας το δίδει όχι κάποια μορφή συναισθηματισμού που μπορεί να οδηγεί στη διαίρεση και άρα στο χάος, αλλά το πιστοποιητικό τής αυθεντικής μετανοίας που εκδίδεται στον χώρο της Εκκλησίας μας. Αμήν.

Αρχ. Ιωήλ Κωνστάνταρος, Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Δρ. Πωγ. &Κονίτσης,

Πηγές: [Θρησκευτικά- agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr](http://agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr)